

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie **G. L.**

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 maja 2023 r.

wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 8 maja 2023 r., sygn. akt II K 194/23

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł

uwzględnić wniosek i na podstawie art. 37 k.p.k. sprawę Sądu Rejonowego w Kraśniku o sygnaturze akt II K 194/23, przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Janowie Lubelskim

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kraśniku postanowieniem z dnia 8 maja 2023 r., sygn. akt II K 194/23, zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy oskarżonego G. L. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że pokrzywdzoną w tej sprawie jest V. L., która w okresie od 1 kwietnia 2019 r. do 31 stycznia 2023 r. była asystentem sędziego w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Kraśniku i z tego względu jest bardzo dobrze znana wszystkim 11 Sędziom orzekającym w tym Sądzie. Rozpoznanie w tej sytuacji sprawy oskarżonego G. L. przez Sąd Rejonowy w Kraśniku może wywołać, cyt. „uzasadnione wątpliwości co bezstronnego i rzetelnego rozpoznania sprawy.”

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wielokrotnie wskazywano już w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie przyjmuje, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., sygn. akt III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68 z dnia 17 maja 2001 r., sygn. akt IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7 – 8, poz. 58). Dobro wymiaru sprawiedliwości może także uzasadniać uruchomienie trybu, określonego w art. 37 k.p.k., wtedy, **gdy w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana** (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 stycznia 2001 r., sygn. akt III KO 105/00, z dnia 12 lutego 2002 r., sygn. V KO 3/02). Tak jest między innymi, gdy konfiguracja zawodowych powiązań uczestników postępowania z sądem miejscowo właściwym może wywoływać u zewnętrznych obserwatorów obawy, czy ta sprawa będzie rozpoznana w warunkach wolnych od wszelkiego rodzaju nacisków, nawet tylko tych będących następstwem samej świadomości istnienia służbowych powiązań sędziów tego sądu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10, z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV KO 26/21). Mając na względzie tak rozumiane pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości, Sąd Najwyższy uznał, iż okoliczności, które przedstawiono w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Kraśniku mogą powodować powstanie w odbiorze zewnętrznym przekonania o braku warunków do bezstronnego jej rozpoznania przez ten Sąd Rejonowy. Kierując się powyższym Sąd Najwyższy z mocy art. 37 k.p.k., przekazał sprawę oskarżonego G. L. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w

Janowie Lubelskim, czyli sądowi spoza obszaru właściwości sądów rejonowych okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie